

ABBI GLINES

Verboden vrucht
Bijna verliefd

Karakter Uitgevers B.V.

1

Ik was het gewend om trucks met modderige banden geparkeerd te zien staan als iemand een feestje thuis gaf, maar hier stonden minstens twintig dure buitenlandse auto's op de lange oprijlaan. Ik zette de vijftien jaar oude Ford-truck van mijn moeder op het zanderige gras aan de kant, zodat ik niemand insloot. Mijn vader had niet gezegd dat hij een feestje gaf. Niet dat hij me ooit veel vertelde.

Hij had ook verstek laten gaan op de begrafenis van mijn moeder. Als ik geen onderdak nodig had gehad, zou ik hier niet zijn. Ik had het huisje dat mijn oma ons had nagelaten moeten verkopen om de ziekenhuisrekeningen voor mijn moeder te betalen. Het enige wat ik nog had, waren mijn kleren en de truck. Het was me erg zwaar gevallen om mijn vader te bellen, want hij was in de drie jaar dat mijn moeder strijd leverde tegen kanker niet één keer langsgekomen. Maar ik kon niet anders, hij was het enige familielid dat ik nog had.

Ik keek naar het gigantische huis dat pal aan het witte zand van Rosemary Beach in Florida stond. Het was het nieuwe huis van mijn vader. En zijn nieuwe gezin. Ik hoorde daar totaal niet bij.

Het portier werd plotseling opengetrokken. Ik pakte automatisch mijn pistool onder de stoel vandaan, richtte het met beide

handen op de indringer en hield mijn vinger aan de trekker.

‘Ho, maar... ik kwam je alleen maar vertellen dat je verdwaald bent, maar als je dat ding wegdoet, vertel ik je wat je maar wilt.’ Een knul met een bos bruine krullen en met zijn armen in de lucht stond me met grote schrikogen aan te kijken.

Ik trok mijn rechterwenkbrauw op en legde het pistool niet weg. Ik kende die knul niet en zomaar het portier bij iemand opentrekken was nu eenmaal niet de manier waarop je een onbekende begroette. ‘Nee, ik ben volgens mij niet verdwaald. Dit is toch het huis van Abraham Wynn?’

De jongen slikte moeizaam. ‘Eh, ik kan niet zo goed nadenken met dat ding op mijn hoofd gericht. Ik word bloednerveus van je, meisje. Zou je het misschien neer willen leggen voordat het per ongeluk afgaat?’

Per ongeluk? Meende hij dat nou? Ik begon me behoorlijk aan die gozer te ergeren. ‘Ik ken je niet, het is donker en ik ben hier in mijn eentje op onbekend terrein. Sorry hoor, maar ik voel me momenteel niet erg veilig. Maar je hoeft niet bang te zijn dat het pistool “per ongeluk” zal afgaan, want ik weet wel hoe ik met wapens moet omgaan.’

De jongen scheen me niet te geloven en eerlijk gezegd kwam hij niet erg bedreigend over. Toch was ik nog niet van plan het pistool te laten zakken.

‘Abraham?’ vroeg hij en hij schudde zijn hoofd al, maar toen bedacht hij zich. ‘Wacht eens even, Abe is Rush’ stiefvader. Ik heb hem ontmoet voordat hij met Georgianna naar Parijs vertrok.’

Naar Parijs? Rush? Wat kregen we nou? Ik wachtte tot de jongen er verder op door zou gaan, maar hij hield met inge-

houden adem zijn blik op het pistool gericht. Ik zette de veiligheidspal terug, maar hield hem in de gaten en legde het pistool weer onder mijn stoel. Wellicht dat die gast het ging uitleggen als hij zich niet meer druk maakte om het wapen.

‘Heb je daar wel een vergunning voor?’ vroeg hij ongelovig.

Ik had geen zin om daarop in te gaan. Ik wilde informatie.

‘Zit Abraham in Parijs?’ vroeg ik. Hij zou vandaag thuiskomen; we hadden elkaar verleden week, nadat ik het huis had verkocht, nog gesproken.

De jongen knikte langzaam en ontspande zichtbaar. ‘Ken je hem?’

Nee, niet echt. Nadat hij vijf jaar geleden mijn moeder en mij in de steek had gelaten, had ik hem twee keer gezien. De vader die ik me herinnerde, voetbalde met mij en bemande tijdens buurtfeestjes de barbecue. Die vader was voorgoed verdwenen op de dag dat mijn tweelingzusje Valerie bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen. Mijn vader had aan het stuur gezeten en was vanaf die dag zichzelf niet meer geweest. Hij was het soort man geworden dat me niet belde om te horen of het wel goed met me ging, nadat ik de zorg voor mijn zieke moeder op me genomen had. Ik kende hem totaal niet.

‘Ik ben Blaire, zijn dochter.’

De jongen zette grote ogen op en barstte in lachen uit. Wat was daar zo grappig aan? Ik dacht dat hij het me zou vertellen, maar hij stak zijn hand uit. ‘Kom maar mee, Blaire, dan stel ik je aan iemand voor. Die zal dit prachtig vinden.’

Ik keek naar zijn hand en pakte mijn tas.

‘Heb je ook een wapen in je tas? Ik kan maar beter iedereen waarschuwen dat ze je te vriend moeten houden.’ Het was dat

hij het op een plagend toontje zei, anders had ik hem de wind van voren gegeven.

‘Jij trok mijn portier zomaar open. Ik schrok me rot.’

‘Dus als jij bang bent trek je een pistool? Jezus, meid, waar kom jij vandaan? De meisjes die ik ken gaan gillen of zo.’

De meisjes die hij kende hadden er de afgelopen drie jaar niet in hun eentje voor gestaan. Ik had voor mijn moeder gezorgd, maar geen hond had zich om mij bekommerd. ‘Ik kom uit Alabama,’ zei ik. Ik deed net alsof ik zijn uitgestoken hand niet zag en stapte uit de truck.

Ik rook de zilte zeewind. Ik had nog nooit het strand gezien. Niet in het echt in elk geval. Natuurlijk wel op foto’s en in de film. Maar de geur was precies wat ik ervan verwacht had.

‘Het klopt dus wel, wat ze van de meiden uit Alabama zeggen,’ zei hij, en ik richtte mijn aandacht weer op hem.

‘Hoe bedoel je?’

Hij bekeek me grijnzend van top tot teen. ‘Strakke spijkerbroek, een tanktop en een pistool. Godsamme, ik had naar Alabama moeten verhuizen.’

Ik sloeg mijn ogen ten hemel en wilde iets achter uit de truck pakken. Ik had een koffer en een paar dozen bij me die ik bij de kringloop wilde afgeven.

‘Hier, laat mij maar.’ Hij liep om me heen en pakte de grote koffer die mijn moeder in haar kast had staan voor de rondreis waar het nooit van was gekomen. Ze had het er vaak over, hoe we dwars door het land naar de westkust zouden rijden. En toen werd ze ziek.

Ik zette het van me af en keerde terug in het heden. ‘Dank je, eh... Hoe heet je eigenlijk?’

De jongen zette de koffer op de grond en keek me aan. ‘Je richt een pistool op mijn hoofd zonder te weten hoe ik heet?’ vroeg hij.

Ik zuchtte. Nou goed dan, misschien was het een beetje overdreven geweest om meteen mijn wapen te trekken, maar ik was me echt lam geschrokken.

‘Ik heet Grant en ik, eh, ben bevriend met Rush.’

‘Rush?’ Ik kende helemaal geen Rush.

Grant grijnsde breeduit. ‘Weet je niet wie Rush is?’ Dat vond hij hoogst vermakelijk. ‘Wat ben ik blij dat ik vanavond hiernaartoe gekomen ben.’ Hij knikte naar het huis. ‘Kom maar mee, dan stel ik je aan iedereen voor.’

Ik liep met hem mee. De muziek die binnen op stond, werd steeds harder. Als mijn vader niet thuis was, wie waren er dan wel? Het enige wat ik wist, was dat zijn tweede vrouw Georgianna heette. Gaven haar kinderen een feestje? Hoe oud waren die? Had ze eigenlijk wel kinderen? Ik kon het me niet meer herinneren. Mijn vader was daar nogal vaag over geweest. Hij had wel gezegd dat ik zijn nieuwe gezin leuk zou vinden, maar had er verder niet over uitgeweid.

‘Woont Rush hier ook?’ vroeg ik.

‘Ja, ’s zomers in elk geval wel. Hij heeft voor elk seizoen een ander huis.’

‘Dus hij heeft meerdere huizen?’

Grant gniffelde. ‘Je weet niet veel van jouw vaders aange trouwde familie af, hè, Blaire?’ Hij moest eens weten. Ik schudde mijn hoofd.

‘Dan zal ik je even in het kort op de hoogte brengen voordat we het gekkenhuis in lopen,’ zei hij en hij bleef boven aan

de trap voor de voordeur staan. ‘Rush Finlay is je stiefbroer. Hij is enig kind van Dean Finlay, de beroemde drummer van Slacker Demon. Zijn ouders zijn nooit getrouwd. Georgianna, zijn moeder, was destijds Deans groupie. Dit is zijn huis. Zijn moeder mag hier van hem wonen.’ Hij keek naar de deur, die op dat moment openging. ‘Dit zijn zijn vrienden.’

Een lang, slank, rossig meisje in een korte kobaltblauwe jurk en een stel hakken waar ik mijn nek op zou breken, stond me aan te staren. De misprijzende blik was onmiskenbaar. Ik wist niet veel van haar soort mensen af, maar ik wist wel dat het feit dat mijn kleding gekocht was in een warenhuis voor haar onacceptabel was.

‘Hé, Nannette,’ zei Grant.

‘Wie is dat?’ vroeg het meisje.

‘Een vriendin. En haal die arrogante uitdrukking nou maar van je gezicht, daar word je niet mooier van,’ antwoordde hij. Hij pakte mijn hand en trok me het huis in.

Het was binnen lang niet zo vol als ik had verwacht. We liepen door de grote hal naar de woonkamer. Die was groter dan mijn hele huis bij elkaar, mijn vroegere huis, bedoel ik dan. Twee openslaande deuren boden uitzicht op de oceaan. Ik wilde dat adembenemende uitzicht graag wat beter bekijken.

‘Deze kant op,’ zei Grant, terwijl hij me naar een bar leidde. Een bar in een huis? Ik keek naar de mensen om me heen. Ze namen me stuk voor stuk op. Ik viel behoorlijk uit de toon.

‘Rush, dit is Blaire. Volgens mij hoort ze bij jou. Ik ontdekte haar buiten en ze zag er nogal verdwaald uit,’ zei Grant. Ik wendde mijn blik van de nieuwsgierige omstanders af om te zien wie Rush was.

O.

Lieve hemel, dacht ik.

‘O, ja?’ zei Rush lijsig. Hij zat op een witte bank met een fles bier in zijn hand en boog zich naar voren. ‘Schattig, maar te jong. Ze is niet van mij.’

‘En of ze van jou is. Aangezien haar pappie samen met jouw mammië een paar weken in Parijs zit, is ze wel degelijk van jou. Maar ik wil haar maar al te graag een kamer bij mij thuis aanbieden. Als ze tenminste haar dodelijke wapen in de truck laat liggen.’

Rush kneep zijn ogen tot spleetjes en bekeek me eens goed. Zijn ogen hadden een eigenaardige kleur en leken verbijsterend anders. Ze waren niet donkerbruin en ook niet lichtbruin; het was een warme kleur met een draadje zilver erdoor. Ik had nog nooit zoiets gezien. Waren het gekleurde contactlenzen?

‘Maar daarom is ze nog niet van mij,’ zei hij uiteindelijk en hij zakte onderuit op de bank.

Grant schraapte zijn keel. ‘Dat meen je toch zeker niet?’

Rush zei niets. Hij nam een slok uit het flesje en keek Grant nadrukkelijk aan. Het was duidelijk dat hij van plan was mij het huis uit te zetten. Daar was ik niet blij mee. Ik had nog maar twintig dollar op zak en de benzine was bijna op. Alles wat maar een beetje geld kon opleveren, had ik verkocht. Toen ik mijn vader belde, had ik uitgelegd dat ik alleen maar tijdelijk onderdak nodig had, totdat ik werk had en op mezelf kon gaan wonen. Hij had meteen toegestemd, me het adres opgegeven en gezegd dat ik van harte welkom was.

Rush keek weer naar mij. Hij wachtte op mijn reactie. Wat

dacht hij dat ik zou zeggen? Zijn mond vertrok in een grijns en hij knipoogde.

‘We hebben vanavond al een huis vol logés en mijn bed is ook al bezet.’ Hij knikte naar Grant. ‘We kunnen maar beter een hotelkamer voor haar regelen, dan bel ik haar pappie wel.’

De denigrerende toon waarop hij ‘pappie’ had gezegd viel me meteen op. Hij mocht mijn vader dus niet. Ik kon het hem niet eens kwalijk nemen. Rush kon er ook niets aan doen dat mijn vader me op eigen houtje had uitgenodigd. Het had me een hoop geld aan benzine gekost om hier te komen. Ik had mijn vader ook nooit moeten vertrouwen.

Ik pakte het handvat van de koffer die Grant nog steeds bij zich had. ‘Rush heeft gelijk. Ik kan maar beter weggaan, dit slaat nergens op,’ zei ik, zonder Grant aan te kijken. Ik trok hard en hij liet met tegenzin los. Het besef dat ik dakloos was, drong plotseling tot me door en de tranen sprongen me in de ogen. Ik vertikte het hen aan te kijken.

Ik draaide me om en liep met neergeslagen ogen naar de deur. Grant sprak op hoge toon tegen Rush, maar ik luisterde niet. Ik wilde niet horen wat die knappe jongen over me te vertellen had. Het was duidelijk dat Rush me niet mocht. Mijn vader was blijkbaar geen welkome aanvulling op de familie geweest.

‘Ga je nu al weg?’ vroeg iemand op een mierzoet toontje. Het meisje dat de deur had opengedaan keek me verheugd aan. Zij zag me ook al liever gaan dan komen. Was ik dan zo afstotelijk? Ik sloeg mijn ogen weer neer en deed de deur open. Het was me mijn eer te na om dat kreng mijn tranen te laten zien.

Eenmaal buiten liep ik snikkend naar mijn truck. Als ik de

koffer niet bij me had gehad, had ik het op een rennen gezet. Ik wilde weer veilig en wel in mijn truck zitten. Ik hoorde niet in dat belachelijke huis met mensen die dachten dat ze ver boven me stonden. Ik miste mijn eigen huis, ik miste mijn moeder. Ik stapte in de truck en deed huilend het portier op slot.